



Return to Love

Karnsai ธิษณ
kanapy ภาณุ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน





Return to Love

Return to Love

Karnsaii เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2323-5

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย



สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท



Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เวลาคนเรากำลังมีความรัก ก็ไม่มีใครคิดหรือว่ามันจะไม่ใช่ จนกระทั่งถึงวันใดวันหนึ่งที่ต้องแยกจากกันนั่นล่ะ แต่จะมีสักกี่คู่ที่ต่อให้บอกเลิกกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็ยังสามารถหวนกลับมารัก...และกลายเป็นความผูกพันที่ไม่อาจตัดขาดได้ตลอดไป

สิ่งที่ตัวละครในเรื่องนี้เผชิญอยู่ก็เป็นสถานการณ์คล้ายๆ กัน แต่มันจะลงเอยอย่างสวยงามไม่ได้เลยหากคนใดคนหนึ่งไม่ยินดีที่จะหวนกลับไปในความรัสนั้นอีก

สุดท้ายแล้ว Love จะได้ Return จริงๆ หรือเปล่า ก็ให้ความรักทำนายกัน~

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

#Re2Love • 1

[ทาถู ปวดเมื่อยวงเวียนก็ทาถู น้ำมันห่าเขียนชั้นครูใช้ทาถูแก้โรคสารพัด...]
เสียงเพลงทำนองฟังสนุกที่เปิดดวงข้าไปเข้ามาหลายรอบทำให้ปลายนิ้ว
เรียวของร่างสูงโปร่งรัวไส้คีย์บอร์ดขยับเป็นจังหวะไปตามเสียงเพลงด้วย
ไหล่ทั้งสองข้างขยับขึ้นลงตามอารมณ์เจ้าของความคิดลื่นไหลที่กำลังถูก
ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรเนื้อความสละสลวยซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอโน้ตบุ๊ก
โดยมีเจ้าของนามปากกาชื่อ 'ลีลาวดี' นั่งพิจารณาอย่างพอใจ

'พุดิ' เจ้าของนามปากกานวนิยายชวนฝันนั้นละมือจากคีย์บอร์ดมา
จับคางตัวเอง สายตาจ้องอยู่กับบทอัศจรรย์ของนวนิยายอีโรติกที่ตัวเอง
แต่งขึ้นมา ดวงตาคู่กลมโตกวาดสายตาอ่านต้นฉบับตรงหน้าเพื่อหาคำผิดแล้ว
จึงกดเซฟ ขณะที่ไหล่ทั้งสองข้างยังขยับตามจังหวะเพลงที่เปิดดวงข้าไปเข้ามา
ราวกับเล่นสนุกเป็นเด็ก ๆ

"ทาถู ทาถู..."

คราวนี้พุดิเปล่งเสียงร้องออกมาพร้อมกับโยกศีรษะไปด้วยทำไปทำมาก็
นึกขำตัวเองที่อายุจนปุ่นนี้แต่ยังมีกรียาแบบเด็ก ๆ ปกติแล้วชายหนุ่มไม่ใช่
คนที่ฟังเพลงสักเท่าไรหรอก เรียกว่าเพลงฮิต ๆ ดัง ๆ ของยุคสมัยนี้นั้นเขา
ตามไม่ทันหรอก แต่ช่วงห้าปีให้หลังมานี้แหละ เขากลับเปลี่ยนเป็นคนละคน
นั่นเพราะมีชีวิตน้อย ๆ ที่ต้องดูแล

พุดิอมยิ้มให้กับภาพเด็กน้อยแก้มแดงในกรอบรูปที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงาน

ใบหน้าเล็กๆ นั้นถอดแบบเขามาเต็มๆ ไม่ว่าจะ เป็นคิ้ว คาง จมูก ริมฝีปาก ยกเว้นก็แต่ดวงตาที่ได้มาจากมารดาอยู่อย่างเดียว นั่นเลยเป็นสิ่งเดียวที่ภรรยาเขาคุยไม่ได้ว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเรามีความคล้ายคลึงกับเธออยู่บ้าง

"ฮะ"

แม้แต่หลงรูปลูกชายตัวเองจนเผลอวางนิ้วบนแป้นพิมพ์กดตัวอักษร ค้างเสียยาวเป็นพืด ร่างสูงโปร่งส่ายหัวให้กับอาการหลงลูกที่นับวันจะรุนแรงมากขึ้นจนอ่อนใจ

"ทาตุ ทาตุ..."

เนื้อเพลงท่อนเดิมกลับมาอีกครั้ง ไม่ว่าจะกี่รอบต่อกี่รอบเขาก็จำมันได้อย่างขึ้นใจ เอาจริงๆ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเพลงนี้มันมีที่มาอย่างไร แต่บังเอิญว่ามารดาเขาเคยร้องเพลงนี้กล่อมลูกชายเขาจนหลับปุ๋ย นับตั้งแต่นั้นมา 'พิกเล็ต' ลูกชายตัวน้อยของเขาในวันวานซึ่งบัดนี้พุ่งยื่นออกมาตามความรักความเอาใจใส่ของทุกคนในบ้านก็ติดเพลงนี้ไปโดยปริยาย หากคืนไหนไม่ได้ร้องกล่อมก่อนนอนเป็นตบใจเขาปวดหัว และไม่ต้องการว่าพ่ออย่างเขาจะหลงเจ้าหมู่นั่นขนาดไหน

เฮ้อ ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะกลายเป็นคนแก่หลังเด็กตอนอายุสามสิบเก้าอย่างสี่สิบ

พุดิถอดแว่นสายตายาวแล้วคลั่งขมับไปมาเป็นการผ่อนคลาย เพราะการจ้องหน้าจอทำงานนานๆ ทำให้เขาตาพร่ามัว อายุมากขึ้นอะไรๆ มันก็ร่วงโรยไปตามวัย คิดแล้วก็นึกขำว่าตอนที่พิกเล็ตเรียนจบไม่รู้ว่าจะมีแรงไปงานรับปริญญาลูกชายรีเปลา่ ไม่อยากนึกถึงสภาพตัวเองที่ถือไม้เท้ายักษ์แยกย้ายไปงานให้ลูกชายได้อายุ

มีลูกตอนแก่นี้มันลำบากใจจริงวู๊ย

คิดดูสิ เวลานี้เพื่อนวัยเดียวกันลูกโตจนเข้ามหาวิทยาลัยกันบ้างแล้ว และบางคนก็มีหลานอุ้มกันไปแล้ว ขณะที่เขาเพิ่งจะเสียชิงครั้งแรกตอนอายุสามสิบห้ากับรุ่นน้อง ใครมันจะไปคิดว่าตัวเองน่าจะตาย นึกว่าชาตินี้คงไม่มี

บุญวาสนามีลูกเป็นของตัวเอง ได้แต่แย่งหลานฝาแฝดลูกของน้องสาวมา
คุ้มเล่น แต่สุดท้ายบุญก็หล่นทับเมื่อเขาทำรุ่นน้องสาวคนนั้นท้อง

จะว่าโชคชะตาเล่นตลกก็เป็นได้ เพราะครั้งแรกที่รู้จักปากภรรยา
คืนหนึ่งว่าเธอท้องเขาก็มีนไปเหมือนกัน นึกถึงคำพูดของเพื่อนๆ ที่แซวว่า
ชาตินี้เขาครองครองตัวเป็นโสดจนตาย พุฒิก็คิดว่าตัวเองคงรักชีวิตโสดไปซะแล้ว
ถ้าไม่ใช่ทำงานเลี้ยงรุ่นนั้นเขาจะพาแดลกอสฮอลล์จนเมาหัวรำน้ำแล้วตื่นขึ้นมา
บนเตียงกับรุ่นน้อง

'ดาหวัน' เป็นรุ่นน้องคนะที่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาตั้งแต่สมัยเรียน
นิสัยของเธอน่ารักเรียบบร้อยจนครองตัวเป็นโสดมาติดๆ กับเขานี้แหละ สงสัยว่า
พระพรหมท่านจะเวทนาคนโสดถึงทำผีผลักให้รักกันชั่วข้ามคืนเร็วยิ่งกว่าสี่จี้
ชะอีก นี่แฟนนักอ่านจะรู้บ้างมั๊ยเนี่ยว่าเจ้าของนามปากกาสี่ลาวตีซึ่งโด่งดังจาก
การเขียนนิยายที่ชูโรงด้วยบทศักรรยส์สุดละมุนจนเป็นที่โด่งดังจะเพิ่งเคย
เสียซิงครั้งแรกตอนอายุสามสิบห้าปี

นั่นละถึงทำให้ชีวิตชายโสดซึ่งใช้ชีวิตหลังเรียนจบเป็นพนักงานออฟฟิศ
ในตำแหน่งกองบรรณาธิการนิตยสารท่องเที่ยวในตอนนั้นกลายเป็นคน
มีครอบครัว แต่ชีวิตครอบครัวอันสมบูรณ์ซึ่งพุฒิไฝฝืนมีอันต้องพังทลายลง
เมื่อภรรยาสาวมาด่วนจากไปเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ ทิ้งให้เขาเป็นพอม่าย
กับลูกชายกำพร้าแม่ตั้งแต่สองขวบ หลังจากภรรยาเสียชีวิตเขาก็ตัดสินใจ
ลาออกจากงานมาทำงานเขียนอย่างเต็มตัวเพื่อจะได้มีเวลาดูแลลูกชายคนเดียว
อย่างใกล้ชิด

คิดมาถึงตรงนี้เขาก็ยื่นปลายนิ้วไปลูบไล้ภาพภรรยาในกรอบรูปซึ่ง
อยู่ในอิริยาบถยืนยิ้มและในอ้อมแขนมีเจ้าลูกชายตัวจ๋มมา รอยยิ้มอ่อนหวาน
ของเธอยังคงงามเสมอแม้ว่าบัดนี้จะเหลือเพียงแต่ภาพถ่าย เขายิ้มอ่อนๆ
ในใจระลึกถึงวันวาน พุฒิมองรูปนั้นอยู่นานก่อนจะส่ายตากลับมายังต้นฉบับ
ที่ยังค้างอยู่ก่อนจะลงมือทำต่อ

"เสร็จสักที"

พุดิซัยบปลายนิ้วกดเซฟงานแล้วนอนแผ่หลังไปกับโต๊ะทำงาน

...ครี๊ด...

"หือ? อะไรมันสั้นๆ หว่า"

...ครี๊ด...

[ทาญ ทาญ...]

คนที่กำลังขยับหาที่นอนเพื่อคลายเมื่อยถึงกับสะดุ้งโหยง ก็ว่าอยู่ว่าอะไร มันสั้นๆ ชายหนุ่มนึกขำตัวเองที่ตั้งเสียงเรียกเข้าเป็นเพลงเดียวกับเพลงโปรดที่ใช้กล่อมให้ลูกน้อยนอน

"ครับ"

[คุณพ่อน้องพิกเล็ตีใช่มียะคะ? ดิฉันครูประจำชั้นของน้องพิกเล็ตีนะคะ]

"ครับ"

เขาขยับตัวตรงแล้วมุ่นหัวคิ้วด้วยความแปลกใจ สัตยชาติญาณคนเป็นพ่อ กำลังบอกว่าการที่ครูประจำชั้นของลูกชายโทรหาต้องมีเรื่องไม่ปกติเกิดขึ้น แน่นนอน

[น้องพิกเล็ตีปั่นเครื่องเล่นแล้วตกลงมาคะ]

ฉิบหาย!

พุดิตาเหลือกทันทีหลังจากรับทราบว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนสร้างวีรกรรมชวนเพื่อนแอบไปปั่นเครื่องเล่นในจังหวะที่ครูพี่เลี้ยงเผลอจนพากันตกลงมาหัวปูดเป็นลูกมะนาว พอวางสายเขาก็รีบถลาลงมาจากบ้านชั้นสอง

"เซี่ย"

พุดิเบรกเอี้ยดเกือบหัวทิ่มเพื่อหลบกระเบื้องที่ตั้งรองน้ำฝนซึ่งหยดทะลุหลังคาลงมาแถวๆ ตึนนันได

"ตาเถรยายซี!"

ชายหนุ่มอุทานออกมาตามความเคยชิน

"เสียงอะไรกันละนั่น"

"ผมเกือบเตะกระเบื้องรองน้ำของคุณนายนะสิครับ"

"ตายแล้ว"

ร่างสมส่วนของคุณพรณี' มารดาวัยหกสิบห้าเดินจ้ำพรวดๆ มาท่าทางกระฉับกระเฉงไม่สมวัย ใบหน้าเหยี่ยวยนต์ตามวัยเล็กคิ้วสูงยิ่งทำให้เห็นตีนกาและรอยเหยี่ยวยนต์ได้ชัดเจน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ความงามในวัยหกสิบกว่านี้ต้องยอมให้คุณนายเธอจริงๆ

"กระแบ่งแม่แตกมัยละนั่น"

พุดมิตอนหายใจแข็งๆ

"คุณนายน่าจะห่วงที่ผมจะสิ้นหัวแตกมากกว่านะครับ"

"แกมันหัวแข็งน่าตาพุดมิ"

"คุณนายครับ แข็งขนาดไหนล้มหัวฟาดไปฟักเลือดก็เป็นกำพร้าวได้ครับแม่"

"ยะ"

คุณพรณีเธอเดินมาเลื่อนกระแบ่งนั้นไปไว้ชิดผนังให้

"แล้วนี่เป็นอะไร ทำไม่ถึงเหมือนรีบร้อนจะไปไหน"

"หลานแม่ก่อเรื่องแล้วนะสิครับ"

"ตาหมูของแม่ไปทำอะไรใครอย่างนั้นหรือ"

ชายหนุ่มมกลอกตาไปมาเมื่อได้ยินสรรพนามที่มารดาเรียกเจ้าลูกชายของเขาอย่างเอ็นดูว่า 'ตาหมู' ก็เพราะเอ็นดูกันขนาดนี้นะสิ เจ้าฟักเลือดถึงได้ดื้อขึ้นทุกวัน

"ตาหมูของแม่แอบไปป็นเครื่องเล่นจนตกลงมา"

"คุณพระ"

"พระก็ไม่ช่วยเด็กคือแล้วละครับแม่"

เขาขยับไปคว้ากุญแจรถที่แขวนอยู่ตรงผนังห้องรับแขกแล้วรีบขอยเท้าไปยังโตโยต้า โคโรลารุ่นก่อนปีสองพัน สมบัติสุดรักสุดหวงของคุณพรณีตั้งแต่สมัยเธอยังสาว

"ตายแล้วตาพุดมิ แล้วหลานแม่เป็นยังงี้บ้างละนี่ ใจคอแม่ไม่ดีเลย"

"เห็นครูเคทแกลบอกว่าหัวโนกับเข่าถลอกนิดหน่อยครับแม่"

"โอ้ ตาหมูของย่า ไม่น่าชนจนได้เรื่องเลย"

นั่นสิ เด็กสี่ขวบอะไรคือตาใสขนาดนี้!

เขาสายหัวไปมาก่อนจะรีบมุดเข้าไปในรถ สตาร์ทเครื่องแล้วบังคับ
พวงมาลัยพาคุณปู่โตโยต้าลงสู่ท้องถนน ขณะที่ในใจคิดว่ารุ่นไปทั่ว นึกถึง
เจ้าลูกชายที่เดี๋ยวนี้ซักจะดื้อขึ้นทุกวัน ทั้งยังห่วงกังวลอยากรีบไปให้เห็นกับตา
ว่าลูกชายไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงอะไร เพราะแค่ได้ยินว่าลูกตกจากเครื่องเล่น
หัวใจของคนเป็นพ่อก็แทบจะร่วงหล่นไปตาม

เจ้าพิกเล็ตเฮีย!

"ทำไมรถติดจังวะ"

พุดมิม้า ฟากก็เหลือบมองนาฬิกาที่เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงแล้วแต่
เขายังข้ามไม่พ้นไฟแดงแยกหน้านี้สักที ชายหนุ่มถอนใจก่อนจะตัดสินใจ
หักพวงมาลัยไปทางลัด ร่วงสูงไปร่องยี่มออกมาเล็กน้อยเพราะชอยล์ดนี่
แทบจะไม่มีรถสัญจรเลย ซักถนนบริเวณนี้ยังเพิ่งทำเสร็จและตัดผ่านสนามกีฬา
ของเขตจึงไม่ค่อยมีใครรู้ว่านี่ทางลัดนี้ด้วย

พุดมิมองทางข้างหน้าสลับกับมองโทรศัพท์มือถือถือ ใจเป็นกังวลด้วยกลัวว่า
ครูประจำชั้นลูกจะโทรมาอีกแล้วไม่ได้ยิน เพราะนี่มัวแต่ติดไฟแดงเกือบชั่วโมง
ทั้งที่ป้านี้ควรจะถึงโรงเรียนแล้ว

"เฮีย"

อาการมัวแต่มองโทรศัพท์ทำให้ผลอหมุมนพวงมาลัยตามจนล้อรถ
เบี่ยงไปชิดขอบถนนข้างทาง

เฮีย!

"ตายห่า"

พุดมิม้าปากค้างทำอะไรไม่ถูก เมื่อโตโยต้า โคโรลล่ารุ่นเก๋หน้าจวบติดกับ
พีโนสีน้ำตาลอ่อนที่จอดไว้ข้างถนน เขากุมขมับรับลงจากรถไปดูสภาพ
ความเสียหาย ภาพตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มโง่งงเพราะไม่มีรอยแตกหักหรือ
บุบสลายของรถจักรยานยนต์คูร์ณี แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ มันก็มีรอยขีดข่วน
เล็กๆ น้อยๆ ที่คงทำให้เจ้าของรถไม่พอใจเป็นแน่

เขาหันรีหันขวางหาเจ้าทุกข์แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่พบใคร ในใจยิ่งร้อนรน
เพราะรู้ว่าจะไป สุดท้ายเลยวิ่งไปหยิบกระดาษปากกามาเขียนอธิบายว่า

ตัวเองขับรถเฉี่ยวรถคันดังกล่าว พร้อมกับแนบชื่อและเบอร์โทรตัวเองลงไป
ขณะที่กำลังเอาเทปใสแปะแผ่นกระดาษกับตัวรถเสียงทู่ทู่หัวก็ดังมาแต่ไกล

"คุณจะทำอะไรรถผม"

พุดมิสะดุ้งโหยง ยืนอ้ำๆ อึ้งๆ ตกใจทำอะไรไม่ถูก

"เอ่อ..."

"มีอะไรกับรถผมหรือครับ"

เจ้าของทีโนสีน้ำตาลอ่อนอยู่ในชุดกีฬา เนื้อตัวขึ้นเหงื่อ เส้นผมสีเทา
แนบไปกับศีรษะ ดวงตาดูมีประกายระยิบระยับ เครื่องหน้าดูดี ทำทาง
สะอาดสะอ้านเหมือนนายแบบ คนตรงหน้าเล็กคิ้วเป็นเชิงถามเมื่อเขา
ไม่ตอบคำถามสักที

"คือผมขับรถเฉี่ยวรถคุณ"

ดวงตาพราวระยิบของเจ้าของรถเข้มขึ้นจนพุดมิต้องรีบอธิบาย

"ผมยินดีรับผิดชอบทุกอย่างนะครับ แต่พอดีเย็นคอยแล้วไม่เห็นใครเลย
จะเขียนโน้ตบอกไว้ คือผมไม่ได้ตั้งใจจะหนีนะ"

ชายหนุ่มตรงหน้าก็ยิ้มมุมปาก

"คุณชื่ออะไร"

"ผมหรือ?" พุดมิขี้นิ้วเข้าหาตัวเอง "ชื่อพุดมิ ผมชื่อพุดมิ"

"ผมชื่อทากาย เรียนอยู่มหา'ลัยแถวนี้ครับ"

"เรียนอยู่?"

"ครับ แล้วคุณเรียนหรือทำงานอยู่แถวนี้หรือ?"

หา?

กายแนะนำตัวแล้วถามเขากลับ แต่คำถามนั้นทำให้พุดมียิ้มขำ นานๆ
จะมีคนทักว่ายังเรียนอยู่ทั้งที่ใช้ชีวิตวัยกลางคนแล้ว

"ผมสามสิบเก้าแล้วครับ"

"พูดจริง?" กายตาโตทำหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง "หน้าคุณเด็ก"

เขายิ้มกว้างขึ้นมาทันที

"ไม่ยากเชื่อว่าคุณจะสี่สิบอยู่แล้ว"

"เชื้อเถอะ"

พุฒิพุดซ้ำๆ ก่อนจะเหลือบมองไปยังรอยขีดขีตบนรถมอเตอร์ไซด์

"ว่าแต่..."

"อ้อ" เด็กหนุ่มตรงหน้าชะงักไปดูรถแล้วโบกมือไปมา "ไม่เป็นไร รอยเท่ำแมวข่วน"

"แต่ว่า..."

"ถ้ารู้สึกผิดก็เลี้ยงข้าวผมสักมื้อก็พอ"

"หา?"

"เลี้ยงข้าว"

กายพุดทวนอีกครั้งแล้วขยิบตาให้เขาหนึ่งที ทำทางแบบนั้นทำเอาพุฒิรู้สึกเก้อเขิน ให้ตายเถอะ ใจคนตรงหน้ามันทำทางแพรวพราวไม่ใช่เล่นนะเนี่ย บุคลิกก็เล่นบวกกับดวงตาพราวระยับนั้นเสริมให้คนตรงหน้าดูดีอย่างบอกไม่ถูก

"ว่าไงครับ"

"ว่าไงคือ?"

กายบึ้งปากไปที่รอยขีดข่วนนั้น

"ตกลง"

เด็กหนุ่มเดาะลิ้นแล้วยื่นมือมาคว้ากระดาษในมือพุฒิ

"เงินกระดาษใบนี้ผมขอนะพี่พุฒิ"

พี่พุฒิงั้นหรือ?

"เอ่อ?..."

"ก็พี่อายุห่างจากผมเป็นรอบ"

พุฒิยื่นจมูกเมื่อถูกแซวเรื่องอายุ เด็กหนุ่มกดยิ้มมุมปากก่อนจะยื่นมือมาตรงหน้าเขา

"อะไร"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ"

รู้จักกันเพราะเขาขับรถเฉี่ยวนี้มันนำยินดีตรงไหนวะ พุฒิเกาศีรษะอย่างงงๆ แต่ก็ยื่นมือไปสัมผัสกับมือคนตรงหน้า ฝ่ามือใหญ่กุมมือเขาไว้แล้ว

บีบเบาๆ ก่อนจะปล่อยในที่สุด

"ยินดีที่ได้รู้จักครับพี่พุด" ^๑

เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง ดวงตาพราวระยับดูหล่อเหลาน่ามอง

"อ๋ม" ^๒



"พิกเล็ด"

ชายหนุ่มเรียกชื่อเจ้าตัวแสบเสียงเข้ม ร่างน้อยๆ แก้มกลมดวงตาใสแจ๋วที่ยื่นหลบอยู่หลังครุประจําชั้นทำตัวแอบๆ แหงนหน้ามองเขาพร้อมกับทำตามปริบๆ ขนตาที่ยาวอยู่แล้วเลยกระพือเล็กน้อย ริมฝีปากน้อยๆ ทำอยู่นิ่ง แก้มขาวกลมมีเลือดผาดนำเอ็นดูมากถ้าอยู่ในสถานการณ์ปกติ แต่ไม่ใช่ตอนนี้ที่เจ้าเทวดาตัวน้อยๆ ของเขาอยู่ในสภาพที่เสื้อผ้าชุดนักเรียนเประเปื้อนคราบดิน หน้าผากโหนกนูนเพราะมีผ้าห่อน้ำแข็งพันประคบ หัวเข่าทั้งสองข้างมีรอยถลอกซึ่งถูกป้ายยาแดงเรียบร้อยแล้ว

"พิกเล็ดครับ"

ศีรษะทุยสยดค่อยๆ โผล่ออกแล้วผลุบกลับไปด้านหลังครุประจําชั้นเช่นเดิม พุดมียืนรอท่าอย่างใจเย็น ทั้งที่ไม่ชอบใจการกระทำของลูกชายนัก แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ไม่ยอมแสดงกิริยาที่ไม่ดีให้ลูกได้เห็น

"พิกเล็ดครับ ออกมาคุยกับคุณพ่อเร็วลูก"

'ครุเคท' ครุประจําชั้นวัยสาวคว่ำปากเล็กให้หันมาเผชิญหน้ากับเขา

"พิกเล็ด"

"พ่อจ๋า"

ริมฝีปากน้อยที่เฝ้มแน่นอยู่นานเปล่งเสียงออกมาเบาๆ พร้อมกับเบะปากหน้าแหยได้ใจจนเขานึกขันให้

"ไหน พิกเล็ดเจ็บตรงไหนบอกพ่อจ๋าลูก"

"หนูขอโทษ"

พุฒิตอนหายใจแรงๆ ท่าทางของเขาทำให้ลูกชายตัวน้อยหน้าเสียว
เจ้าหมูพิกเล็ดเลยเดินหนีๆ มากอดคอเขาที่นึ่งยongๆ อ้าแขนรออยู่

"พ่อจ๋า หนูขอโทษ"

"เห็นมั๊ยครับว่าเพราะความซนของหนูถึงทำให้หนูเจ็บตัวแบบนี้"

"ก็ไต่ต้นบอกว่าเบื่อ" เจ้าหมูน้อยอ้าปากแก้ตัวอย่างว่องไว "หนูเลยพาไป
เล่นเครื่องเล่นเอง"

พุฒิจบกระหม่อมบางที่ขึ้นเหงื่อแล้วลูบแผ่นหลังน้อยๆ

"หนูเจ็บตรงไหนบอกพ่อจ๋าสิครับ"

"ตรงน้ะ" เจ้าพิกเล็ดชี้ที่ศีรษะที่โหนกนูนเพราะผ้าประคบน้ำแข็ง
"หนูเจ็บ"

"ไหนๆ มาพ่อจ๋าเป่าให้น้ำคนดี เพียง หายนะลูก"

พุฒิเป่าส่วนนั้นให้อย่างอ่อนโยน ก่อนจะใช้โอกาสนั้นลอบสำรวจ
ร่างกายมอมแมมของลูกชาย เห็นข้อมือที่ดูจะบวมขึ้นนิดหน่อย เขาเลยลองใช้
ปลายนิ้วแตะเบาๆ

"ฮึ๊ก"

นั่นไง!

หมูน้อยเบะปากเตรียมเป่าปี พุฒิเลยรีบรวบเจ้าหมูมาไว้ในอ้อมกอด
พิกเล็ดซุกหน้าลงที่บ่าเขาแล้วเกี่ยวรอบคอเสียแน่น เขาประคองเจ้าหมู
ที่ตัวหนักขึ้นทุกวันแล้วอุ้มขึ้นแนบกับตัวก่อนจะพาเดินออกมา พุฒิเห็น
เด็กน้อยเพื่อนที่เจ้าพิกเล็ดนั่งหน้าเสื่ออยู่น้ำห้อง คูสิ ขาดลอกปกเบิกไปหมด
ไม่ต่างกันเลย ชายหนุ่มเลยตัดสินใจเดินอุ้มเจ้าหมูไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

"ไต่ต้นครับ เป็นยังไงบ้างลูก"

"เจ็บนิดหน่อยครับ"

พิกเล็ดกอดเขาแน่นขึ้น เจ้าตัวทำหน้าที่เมื่อพุฒิทำเสียงอ่อนเสียงหวาน
กับคนอื่น

"เจ็บมากมั๊ยลูก?"

"เจ็บครับอาพุฒิ"

"นั่นแหละคราวหลังอย่าชวนกันไปไกลๆ จากสายตาคณะครูอีกนะลูก"

"ครับ"

เด็กน้อยรับคำ พุฒิเลยหันมาทางลูกชายตัวเอง "แล้วเราล่ะ"

"หนูจะไม่คือ"

พ่อจะเชื่อหนูได้มั้ยเนี่ยลูก!



"หนูชอบ"

พิกลีตยิ้มแผ่เสียวไอสกรีมโคนเคเอฟซีที่เจ้าตัวร่าร้องอยากจะกินตั้งแต่ พุฒิพาเข้ามาในห้าง ชายหนุ่มยิ้มกว้าง ยื่นทิชชูไปเช็ดขอบปากจิ้มลิ้มที่ เลอะไปด้วยคราบไอสกรีมอย่างเอ็นดู เจ้าหมู่น้อยยิ้มกว้างรอก่าและเงยหน้า ให้เช็ดอย่างไม่อิดออด ลืมอาการบาดเจ็บที่หน้ามากับหัวเข้าไปเลย

เวลาบ่ายแก่ๆ หลังจากรับลูกชายตัวป่วนจากโรงเรียนอนุบาลเอกชน แล้วก็พามาเดินห้าง เพราะเคยให้สัญญาว่าวันนี้จะพามาซื้อนิทานเล่มใหม่ ไว้อ่านก่อนนอน พิกเลตยิ้มร่าตั้งแต่ได้ไอสกรีมของโปรด เจ้าหมูต้งแขนเขา พาเดินไปยังร้านหนังสือ

พุฒิหัวเราะน้อยๆ เดินตามแรงจูงนั้นอย่างไม่มีริบร้อน เพราะถึงจะเดินไว ขนาดไหน เท้าเล็กๆ ตัวป้อมๆ นั้นก็ไปได้ไม่เร็วนักหรอก ก็ติดทั้งพุงทั้งขาที่สั้น ถึงอยากจะไปไวอย่างใจนึกก็จนปัญญา พุฒินึกว่าลูกชายตัวเอง สงสัย ต้องไปบอกให้คนที่บ้านหยุดตามใจปากพิกลีตสักที่ คูสิ เลื่อนักเรียนสี่ขวานั้น แน่นจนเหมือนจะแยกขาดจากกันแล้ว

เฮ้อ! เจ้าลูกหมูของพ่อจ๋าเอ๊ย!

"พ่อจ๋า"

"ครับ"

พุฒินั่งยองๆ ก้มหน้าไปตามฝ่ามือน้อยๆ ที่กวักเรียก มืออ้วนป้อมนั้น ชี้ไปยังนิทานเล่มหนึ่งซึ่งมีหน้าปกเป็นรูปประเบียงปราสาทสวยงาม ตรงกลาง

มีภาพเจ้าชายหนุ่มกำลังเต้นรำกับหญิงสาวในชุดราตรีสีฟ้า

"พ่อจำหนูอยากได้เล่มนี้"

"หือ?"

"ซินเดอเรลล่าหรือลูก?"

"สวยอ่า"

พุดิทำหน้าปูเลี่ยนๆ เมื่อพิกเล็ดดูจะขึ้นชอบชุดราตรีสีฟ้านั้นถึงขนาด
จ้องตาไม่กะพริบ เขาเกาหัวอย่างไม่รู้จะทำยังไง จังหวะนั้นเหลือบตาไปเห็น
นิทานอีสปที่หน้าปกมีรูปสัตว์น่ารักอย่างกระต่ายกับเต่า พุดิเลยเบี่ยงเบน
ความสนใจชี้ชวนให้ลูกชายดู

"ดูสิพิกเล็ด อันนี้มีคุณกระต่ายกับคุณเต่าด้วย"

"โห" เจ้าลูกหมูทำตาโตเอื้อมมือไปลูบหน้าปกอย่างชอบใจ "คุณกระต่าย
พินยื่นออกมาด้วยแหละพ่อจ๋า"

"ใช่ครับ แบบนี้ไง" พุดิทำพินยื่นจนพิกเล็ดตบมือหัวเราะชอบใจ
"งั้นเอาเล่มนี้เนอะ"

พิกเล็ดพยักหน้าจนผมกระจาย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่วายหันกลับไป
มองซินเดอเรลล่าตาละห้อย

"อันนี้ก็สวยนะพ่อจ๋า"

"หนูชอบหรือลูก?"

พุดิลูบศีรษะลูกอย่างเอ็นดู

"หนูชอบ"

ชายหนุ่มถอนหายใจเบาๆ ก็พอจะรู้ว่าลูกชอบไปตามประสาเด็ก
แต่คนเป็นพ่อมันก็อดตจิดๆ ในใจไม่ได้ พุดิอยากให้ลูกขึ้นชอบอะไรก็ตาม
ที่เด็กผู้ชายทั่วไปชอบ แต่ก็นั่นแหละหากเป็นความขึ้นชอบของลูกเขาก็พร้อม
จะยอมรับ ไม่ว่าจะลูกจะเป็นอะไรเขาก็รับได้หมดนั่นแหละ พุดิส่ายหัวขำๆ กับ
ความคิดที่ห่างไกลขนาดนั้น เอาเถอะ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด

"แล้วกระต่ายกับเต่าล่ะครับ"

"อันนั้นหนูก็ชอบ"

พุดมียิ้มมองใบหน้าชาวคู่นคิดชนตากระพือไปมาเหมือนดังเล
ริมฝีปากน้อยๆ ขบเม้มครุ่นคิดราวกับผู้ใหญ่ ท่าทางแบบนั้นทำเอาพุดมิลอบซ้ำ

โอ้เอ๋ยลูก!

"พ่อจ๋า"

พิกเลือดงยหน้าขึ้นมอง ดวงตากกลมโตมีแววอดอ้อคนมอง ให้ตายเถอะ
เจ้าหมูตัวนี้

"ครับ"

"หนูขอสองเล่มได้มั้ยอะ"

"ได้ครับ"

"ง้อ หนูรักพ่อจ๋า"

พิกเลือดดีใจกระโดดตัวลอย ก่อนจะพุ่งมากอดคอแล้วจูบแก้มเขารัวๆ

"แต่หนูต้องสัญญาากับพ่อจ๋ามาก่อน"

พิกเลือดเอียงคอมองอย่างสงสัย

"หนูต้องไม่ตีไม่ชน และห้ามแอบคุุ่คเหทไปเล่นเครื่องเล่นอีก"

พิกเลือดพยักหน้ารัวๆ

"หนูสัญญาอะ"

"ไหนเรามาทำสัญญากันผู้ชาย"

พุดมียิ้มน้อยๆ ก่อนจะยกกำปั้นไปแตะกับกำปั้นน้อยๆ ของเจ้าลูกชาย
เบาๆ

"อู๊ย เจ็บอ่า"

พิกเลือดทำหน้าแหย เมื่อขยับมือแรงๆ แล้วสะเทือนถึงข้อมือที่บวมอยู่

"นั่นแหละจ๋าไว้ว่าเพราะหนูดีถึงเจ็บตัวแบบนี้ คราวหลังอย่าทำแบบนี้
อีกนะครับ"

"หนูเชื่อพ่อจ๋า"

"ดีมากครับคนเก่ง"

พุดมิริบร่างอ้วนป้อมขึ้นอุ้มพร้อมกับความหนังสือนิทานสองเล่มติดมือ
ไปด้วย ระหว่างนั้นเขาเดินผ่านโซนหนังสือแนวปรัชญา ก่อนจะถึงเคาน์เตอร์

จ่ายเงินอีกไม่กี่ก้าว แต่ไม่รู้อะไรจิตใจให้ผมเหลือบตามองหน้าปวงหนังสือเล่มนั้น ชายหนุ่มแทบเดินสะดุดเมื่อเห็นชื่อหนังสือ 'อยากกลับไปคุยกับแฟนเก่า' ชายหนุ่มยืนจ้องหนังสือเล่มนั้นอยู่นานจนรู้สึกได้ถึงแรงรัดที่คอซึ่งสะกิดให้เขาได้สติ

ผมคิดจะพริบตาพริบๆ จ้องมองลูกชายในอ้อมแขนซึ่งกอดจับที่แก้มเขารัวๆ

"พ่อจ๋า"

"หนูว่าไงนะลูก"

"หนูรักพ่อจ๋า"

ผมอมยิ้มเมื่อมือน้อยๆ อวบอูมยกขึ้นป้องปากแล้วกระซิบข้างหูผม แต่เสียงนั้นก็ดังพอให้พนักงานที่อยู่ประจำเคาน์เตอร์จ่ายเงินได้ยิน พนักงานสาวจึงยิ้มกว้างอย่างเอ็นดู

"อู๊ย น่ารักจังเลยคะคุณพ่อ ว่าแต่น้องชื่ออะไรคะ"

"หนูชื่อพิกเก็ตฮะ"

เจ้าหนูตอบเสียงใส สาวๆ เหล่านั้นเลยจับแก้มกลมอย่างชอบอกชอบใจ

"โอ๊ย น่ารักจังเลยลูก"

"พี่ให้ลูกอมไปกินนะ"

พนักงานสาวยื่นฮอลลี่ในลิ้นชักสามเม็ดให้เจ้าหนูที่ตาพราวระยับถูกใจเมื่อได้ของกิน

"ขอบคุณฮะ"

เมื่อ मैंอ่อนบวกับตาหยีนั้นทำให้สาวๆ ต่างชมไม่ขาดปาก จนกระทั่งใครคนหนึ่งลงหูซื้อช็อกโกแลตบาร์ติดไม้ติดมือให้แลกกับชอถ่ายรูป ผมเห็นลูกมีความสุขก็อมยิ้ม ก่อนจะหันกลับไปมองที่ไซนหนังสือที่เขาผ่านมาก่อนหน้านี้อีกครั้ง แต่ครั้งนี้เขากลับมองไม่เห็นหนังสือเพราะมีแผ่นหลังสูงใหญ่ที่ดูสะดุดตา ยืนบังอยู่

"โไฟ..."

ผมพิ่มพำนึกหันมปากตัวเองไม่ให้หลุดซื่อนั้นออกมา ก่อนจะหลับตาลงแล้วลืมขึ้นอีกครั้ง ภาพนั้นก็หายไป

ตาผาดอีกแล้ว!

ชายหนุ่มถอนหายใจก่อนจะจูงมือพิกลีตที่ยึมน้อยยิ้มใหญ่ลู่บๆ คำๆ ซ็อกโกแลตนั้นอยู่บนานสองนาน จนกระทั่งขึ้นมานั่งในรถแล้วก็ยังไม่เลิกชื่นชมกับของกิน

"หนูจะเอาไปแบ่งไต๋ต้น"

"หือ?"

"หนูจะเอาไปแบ่งให้ไต๋ต้นอะพอจ่า" พุฒหันมาฟังในสิ่งที่ลูกจะพูดอย่างตั้งใจ "เพื่อขอโทษที่หนูทำให้ไต๋ต้นเจ็บตัวไปด้วย"

"ดีที่สุดเลยครับลูก"

พุฒชะงักไปจับเหม่งลูกชาย

พอด

ส่วนเจ้าพิกลีตก็เหนียวคอเขาแล้วกดจูบที่แก้มเสียงดังพอด ก่อนจะหัวเราะจนตาวี

รอยยิ้มสว่างไสวของลูกทำให้ความรู้สึกหม่นๆ ในใจเขาหายวับไปกับตา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623235.html>